

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

[Nr. 51.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 17. December 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

En Fare.

Det lille Indlæg, som er optaget i Nr. 44 af Kvindebladet, er skrevet for at hævde den Anskuelse, at Mennesket repræsenterer tvende Livsmagter, hvis Begreber er Mandighed og Kvindelighed, og at hver især af Kønnene atter repræsenterer den Livsmagt, hvis ejendommelige Præg det bærer. Af det Svar, Kvindebladet Nr. 46 har beæret mig med, er det mig imidlertid ikke klart, om jeg er forstaaet, da det gaar uden om Spørgsmaalet. Thi vel mener Fru Johanne Meyer, at jeg har misforstaaet hende, eftersom ogsaa hun tror paa en sjælelig Kønsforskel; men det fremgaar dog af samme Svar, at hun hylder den moderne Anskuelse, at Kvinden ikke oprindelig eller i Følge en guddommelig Orden er forskellig fra Manden, men at hun i Tidens Løb er bleven det ved Samfundets Dressur.

Der er efter min Mening en Fare i denne Anskuelse, som let kan tilintetgøre de gode Frugter, man har Grund til at vente sig af Kvindesagen. Tidens overfladiske, løse og uadvendte Retning trænger højlig til den Modvægt, man har vænnet sig til at se i det dybe, trofaste Kvindesind, i den indadvendte Tanke-syssel, der er ejendommelig for Kvinder — ikke alene for Mødre — og i deres stille Færd, der ikke saaledes som Mandens er henvist til den brogede Verden. Men i endnu højere Grad end hidtil maa man kunne vente en saadan Modvægt, da hun ved større Frihed og Selvtændighed, større Udvikling og Oplysning vil kunne øve en stærkere Indflydelse, dersom hun er sig sin kvindelige Mission bevidst. Men Kvindesagen er en stor og alvorlig Sag. Den maa ledes med Kløgt, Grundighed og navnlig med Forsigtighed af Hensyn til de ubefæstede Unge og til, at Kvindens Modstandskraft og Selv-

stændighed gennem Generationer er bleven svækket af den Umyndighed, hvori hun er bleven holdt nede. Saa meget kønt og følge-værdigt, der end kan være i Kvindebladet, som altid forstaar at fremdrage ædel Kvindedaad til Efterfølgelse, og som sikkert breder Liv og Interesse i vide Kredse, saa har det dog paa den anden Side kunnet være temmelig vidtgaaende i sine Fordringer, og navnlig ved sin Benægtelse af en oprindelig Kvindelighed indpode Meninger, som kan give Kvindesagen en Retning, der i Længden ikke er heldbringende hverken for Kvinden eller Samfundet. Mandens Veje er bredere end Kvindens og mere iøjnefaldende. Faar hun den Tro, at hun har de samme Evner, den samme Dygtighed til *enhver* Livsgerning som Manden, fristes hun let til et Kapløb med ham, og til at attraa samme Udmærkelse og Anerkendelse som han; hun sætter da al sin Kraft ind herpaa og lader de Sjæleevner henligge uopdyrkede, der alene kan give det bevægelige Kvindesind Ligevægt og Hvile. Hun staar i Fare for at tabe det bedste i sit eget Væsen uden at kunne gøre Fyldest paa Mandens Enemærker. Hun skal ikke hæmmes i at prøve sine Kræfter; kun skal hun være fuld klar over sig selv.

Jeg anser det for en Velgerning mod os, at vi er fritagne for at deltage i offentlige Anliggender. Det offentlige Liv virker ofte nedbrydende paa Menneskets Karakter. Men kan vi ikke paa anden Maade faa retfærdige og sædelige Love, da tvinges vi til direkte Arbejde for dem. Saaledes stiftedes der i 1878 en Forening af 6 Mænd og 6 Kvinder, hvis Opgave er at afskaffe den offentlige Prostitution.

I 15 Aar har denne Forening ved Skrifter og Foredrag af Mænd og Kvinder kæmpet for lige Ret for Loven for *Kvinde som for Mand* og for samme Samfundsmoral for *Mand*

som for Kvinde. Hvorfor har Kvindebladet ikke støttet os i denne Kvindesag?

Redaktøren fremkommer i sit Svar paa mit Indlæg med følgende Udtalelse: „Om der i Kvindens Væsen skulde være en mere ideel Stræben, en større etisk Basis, det tør jeg ikke udtale mig om o. s. v. Men hvis det var Tilfældet, hvorfor er da ikke Kvinden vor Diktator i Kirken og Skolen, i Kunstens og Musikens Verden? hvorfor taler Mændene højt om Kvindernes etiske Evne, deres Renhed og Uskyld og skubber dem dog til Side i alle store og alvorlige Sager?“

Ja visse stilles der af Samfundet større etiske Krav til Kvinden end til Manden i alle Livsforhold; det er fuldstændig berettiget og maa betragtes som en Ære for vort Køn. Den moderne Anskuelse er dog i Følge sin Opfattelse af Mandens og Kvindens ligelige Natur tilbøjelig til at slaa af paa denne Fordring. Men lad dette ikke vildlede os. Lad os i vor Frihed og Selvtændighed vise, at det etiske — det gode, — man tillægger os, ikke er en Følge af ydre Tvang men af indre Nødvendighed. Om Kunst og Musik skal jeg kun bemærke, at de hører ind under det æstetiske, og at Manden efter min Opfattelse heri vil beholde Overtaget, da han har mere Skabeevne end Kvinden. Med Hensyn til, at Kvinden skulde være Diktator i Kirken og Skolen, vil jeg udtale, at det ikke er givet, at den, der har de største Betingelser for at øve det gode, tillige har den største Evne til at være den Styrende. Til de kvindelige Dyder hører ogsaa Beskedenhed; vi kan have nok med at beherske de Fejl, der hænger sammen med vort eget Køn, Fristelsen til Magtbegær og Ærgerrighed vil vi vogte os for. Er Kvinden end ikke den Styrende i Kirke og Skole, saa betænk hvilken Støtte hun kan være for Kirken og tildels for Skolen